

IX. Český jazyk – sloh

(středa 17. 2. 2021)

1) Zopakujeme si jazykové prostředky, které se užívají v líčení. Minule jsme je pouze rozlišovali, dnes je nejdříve musíme vyhledat v textu a pak je určit:

Pohádková příroda

Pozvolna kráčím kamenitou cestičkou, nyní pokrytou sněhovou duchohou, až na kraj skalky.

Podíváte-li se z ní, otevře se vám nádherný pohled do spící krajiny. Ticho je okouzující. Když se pokocháte krásou a dotančíte po zmrzlé pěšince na kraj lesa, dojde vám dech. Jaký pohádkový klid! Podřimující příroda vás uvítá kouzelnou písni, jakou jste ještě nikdy neslyšeli. Jdete hlouběji a hlouběji do lesa, až se s údivem zastavíte u studánky, která připomíná zrcadlo poseté diamanty.

Najednou zaslechnete šramot a proti vám zpoza stromů vystupuje jelen šestnácták. Opodál stojí jeho rodina a bázlivě se krčí za spadlým smrskem. Jelen vám vypráví, jak s rodinou putoval přes hory, až objevil toto půvabné místo. Zde se usadili. A vy nasloucháte, díváte se, jak úžasné může být vyprávění zvířat.

Prodíráte se dál zmrzlými křovisky a stříbrný potůček, který vytéká ze studánky, pomalu mizí pod sněhovým pláštěm, kterým ho přikrývá Zima.

Najednou vás začnou zábst ruce a poznáváte, že je nejvyšší čas vrátit se do tepla domova. Loučíte se s přírodou, která se znovu oddává svému snění a odpouští vám, že jste ji vyrušili.

2) Budeme pracovat s textem – subjektivně zabarveným popisem. Některé úkoly budeme dělat společně, jiné vypracujete samostatně do sešitu:

- a) rozčleňte text na odstavce
- b) vyznačte a opravte neobratná vyjádření
- c) vypište pěkná vyjádření
- d) vytvořte osnovu

Prší

Prší a je mi tak nějak smutno. Mísí se ve mně pocity. Ten nekonečný tlukot trapných a stále se opakujících kapek mě ubíjí. Že jim to není blbý rušit lidi celý

den. Marně se snažím ve spleti černých, vodou nacucaných mraků najít sluníčko. „Vylez, slunce!“ pokouším se vyvolat žlutou kouli jako nějaký šaman. Ani vyhrůžky nepomáhají, a tak se pomalu vyrovnávám s myšlenkou, že nejspíš celý den budu poslouchat to nemožné kap, kap. Zatímco na nebi se schyluje k rozhodující bitvě, zda svět ozáří zlaté paprsky, či bude nadále psí počasí, na zemi se tvoří nepřehlédnutelné kaluže. Lákají k bližšímu seznámení. Chvíli se bráníte, ale stejně jejich šarmu neodoláte. Setkáte se jen na malou chvíli. Jeden letmý dotyk a pokračujete dál za dalším seznámením. Jak je asi těm kalužím, sotva vás poznají, už saháte po jiných. Za okamžik vás omrzí. Kdo by chodil na schůzku s promočenými botami? Zkusím zavřít oči, představa krásného letního dne plného slunce mi na tváři vyvolá malý úsměv, avšak počasí má s dnem jiné plány. Stereotypní, ale potřebný déšť je sám o sobě ohromná nuda. „Kdy skončí tohle deptající uplakané představení?“ ptám se. Ale nedostává se mi odpovědi. Déšť si zas vše nechal pro sebe. V mých představách déšť čarodějem. Kdy chce, přijde, kdy chce, odejde. Nikoho se neptá: „Můžu dneska na skok?“ Kdyby to tak bylo, odpověděl bych ano. Za podmínky noční návštěvy. Abych se nemusel dívat.

3) Nechá se někdo inspirovat k napsání líčení? – dobrovolný úkol